

Κατρίνα Τσάνταλη

Το Σοφάκι και ο Ντο

εικονογράφηση
Κώστας Θεοχάρης

διόπτρα

Αφιερωμένο πολύ στην αδερφή μου,
στη Νινή μου, στη Μαρία
και λίγο στο νεραϊδόσκυλό μου,
στη Μούφα μου, για την έμπνευση!

Αγαπητέ γονιέ που κρατάς στα χέρια σου αυτό το βιβλίο,

Το παραμυθάκι αυτό, με δάσκαλο τον Ντο το Νεραϊδόσκυλο, έχει το όνειρο να περάσει κάποια μηνύματα ιδιαίτερα όμορφα για τη διαμόρφωση του χαρακτήρα και της συναισθηματικής νοημοσύνης του παιδιού· την αξία της αγάπης, της φροντίδας και της προσφοράς.

Όπως η νότα Ντο είναι η πρώτη νότα στη μουσική, ο ήρωας του παραμυθιού με το ίδιο όνομα –ο Ντο το Νεραϊδόσκυλο– κάνει τη δική του προσπάθεια να περάσει σε γονείς και παιδιά την πρώτη αξία της ζωής, την αγάπη. Είχα διαβάσει κάπου την υπέροχη φράση *«Το να μάθεις σε ένα παιδί να μην πατήσσει μια κάμπια είναι το ίδιο ωφέλιμο για το παιδί όσο και για την κάμπια»*. Και ακριβώς αυτή είναι η έμπνευση και η ουσία του παραμυθιού αυτού. Δεν προτείνει να υιοθετήσετε όλοι αδέσποτα γατάκια και σκυλάκια. Και αυτό γιατί, αν δεν έχετε τον χρόνο, τα χρήματα και τη διάθεση να το φροντίσετε και να το εντάξετε στην οικογένειά σας για χρόνια, είναι καλύτερα να μην το κάνετε. Καλύτερα να μάθετε στα παιδιά σας να αφήνουν νεράκι στο πάρκο της γειτονιάς, όταν πηγαίνετε τη βόλτα σας, για να πιουν τα περαστικά αδέσποτα ζωάκια. Και πιστέψτε με, ίσως είναι μια πολύ όμορφη βάση για να «πλάσετε» ένα παιδί σε έναν υπέροχο άνθρωπο.

Κατρίνα Τσάνταλη

Ευχαριστίες

Θα ήθελα να ευχαριστήσω αρχικά μία εκπληκτική ομάδα γυναικών, χωρίς την οποία δεν θα μπορούσε να είχε υλοποιηθεί αυτό το όνειρό μου: τη Μαίρη Συνατσάκη, τη Ράνια Θρασκιά και φυσικά την Αλεξάνδρα Αυγερινού. Ένα μεγάλο ευχαριστώ στον Κώστα Θεοχάρη που εικονογράφησε τόσο μαγικά και συναισθηματικά αυτό το παραμυθάκι και στους αγαπημένους μου Χρήστο Μάστορα και Θάνο Λαϊτσα για την υποστήριξη στο πρώτο μου αυτό εγχείρημα να γράψω με ομοιοκαταληξία. Τον Γιάννη Σκούταρη για την ξε-αγχωτική οργάνωσή μου. Τάσο Μαστρογιάννη, Μαριάννα Σμπώκου, Ναταλί Γιαννουλίδου, Τόνια Σωτηροπούλου, Ρεγγίνα Κουρή, Ντορέττα Παπαδημητρίου, Ναταλία Γερμανού, Χριστίνα Κοντοβά και Έβελυν Καζαντζόγλου, ευχαριστώ για την ενθάρρυνση να μη μείνει αυτό το παραμυθάκι στο συρτάρι... Είστε φίλοι-θησαυροί! Τη Σάντυ Κουτσοσταμάτη και τη Φίλια Αραπάκη, μοναδικές η καθεμία στον τομέα της, στην ψυχολογία-ψυχοθεραπεία και παιδοψυχολογία, για τα κείμενά τους που συμπεριλαμβάνονται στο βιβλίο. Τη λογοθεραπεύτρια Σοφία Νατσούλη για την πολύ σημαντική συμβολή της στις λεξούλες που επέλεξα, ώστε να είναι όσο το δυνατόν πιο κατάλληλο και κατανοητό το κείμενο για τα παιδιά. Ένα μεγάλο «ευχαριστώ» και πολλή αγάπη στον Δημήτρη Κοντόπουλο και στη Μαρία Μπεκατώρου για την πραγματοποίηση της αφήγησης του παραμυθιού με τον μαγικότερο τρόπο. Τέλος, θα ήθελα να πω το πιο μεγάλο ευχαριστώ στους γονείς μου που φρόντισαν να με μεγαλώσουν σε έναν δικό μας κόσμο, γεμάτο από ζωάκια και αγάπη για αυτά, από την πρώτη μου μέρα.

Μια φορά κι έναν καιρό
σε ένα μέρος φωτεινό
ήταν ένα κοριτσάκι
το όμορφο μικρό Σοφάκι.

Μες στο σπίτι όλη μέρα
πέρναγε πολύ ωραία!
Με τα κουκλάκια της παρέα
κι άλλα άπειρα παιχνίδια
έπαιζε από το πρωί
με παύση μόνο για φαΐ.
Όμως το μικρό Σοφάκι
ήθελε άλλο παιχνιδάκι...

*Μια παρέα αληθινή
τετράποδη και μαλλιαρή!*

© Χάρης Φαρσαράκης

Η **Κατρίνα Δημητριάδη-Τσάνταλη** γεννήθηκε και μεγάλωσε στη Θεσσαλονίκη ανάμεσα σε μια μεγάλη οικογένεια, ένα ανοικτό σε φίλους σπίτι, πολλά ζώα να τη συντροφεύουν κάθε στιγμή και σε συνεχή επαφή με τη φύση, λόγω της οικογενειακής επιχείρησης – την ομώνυμη οινοποιία, στην οποία μέχρι και σήμερα εργάζεται.

Τα φοιτητικά χρόνια τα πέρασε στο Λονδίνο, όπου σπούδασε Διοίκηση Επιχειρήσεων και Μάρκετινγκ. Επέστρεψε στην Ελλάδα το 2010 και άρχισε να ασχολείται ενεργά με τα πράγματα που αγαπά. Ανάμεσά τους, σημαντικό κομμάτι, η φιλοζωία και η ενεργή υποστήριξή της.

Από μικρή της άρεσε να εκφράζει τα συναισθήματά της, γράφοντας. *Το Σοφάκι και ο Ντο* είναι το πρώτο της βιβλίο.

Γεννήθηκα στην Αθήνα και μεγάλωσα στο κέντρο της τη δεκαετία του '80. Από μικρό παιδί μου άρεσε να παρατηρώ τους ανθρώπους, να ακούω τις ιστορίες τους και, με τη σειρά μου, να τις μεταφέρω κι εγώ.

Και είναι μέχρι σήμερα αυτό που αγαπώ πολύ να κάνω, να λέω ιστορίες γεμάτες με εικόνες.

Κώστας Θεοχάρης